

tigst, at der ikke godkendes bestemmelser om optagelse af deltidsforsikrede i de selvstændige arbejdsløsheds-kasser, før disse overvejelser er afsluttet.

Når indstilling herom foreligger, kan der blive tale om konsekvensændringer i § 72.

II.

Begrænsningen i nyuddannedes dagpengeret, jfr. § 1, nr. 10.

Ifølge arbejdsløshedslovens § 54, stk. 2, kan personer, der som lærlinge har været afskåret fra at blive nydende medlemmer af en arbejdsløsheds-kasse, eller som har gennemført en nærmere angivet erhvervsmæssig uddannelse, inden for det første år efter læretidens eller den erhvervsmæssige uddannelses afslutning højst modtage dagpenge for 180 dage.

Denne begrænsning i dagpengeretten for udlærlinge og andre nyuddannede opfattes i en tid, hvor nogle unge uden egen skyld må gå ledige i længere tid, som en urimelig forskelsbehandling i forhold til andre dagpengeberettigede, hvorfor denne særregel foreslås ophævet.

Forslaget medfører, at medlemmer, der har mistet dagpengeretten på grund af 180-dages reglen, på ny kan få dagpenge ved lovens ikrafttræden, når de i øvrigt opfylder betingelserne herfor.

III.

Lempelse af reglen om dagpengerettens varighed (26 ugers reglen), jfr. § 1, nr. 13.

Ifølge arbejdsløshedslovens § 55, stk. 1, er retten til dagpenge betinget af, at medlemmet forud for hver udbetaling af dagpenge har haft arbejde som lønmodtager i en tid, som sammenlagt svarer til arbejde i fagets fulde sædvanlige arbejdstid i mindst 26 uger inden for de sidste 3 år.

Reglen indebærer, at man længst kan oppebære dagpenge i 2½ år i træk.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at dagpengene alene udbetales til personer, der har en rimelig tilknytning til arbejdsmarkedet.

Under normale beskæftigelsesforhold må man fortsat anse 26 ugers beskæftigelse inden for de sidste 3 år for en passende målestok for denne tilknytning, men det gælder ikke i samme grad under disse års ekstraordinært høje ledighed.

Det foreslås derfor, at man som en midlertidig ordning indtil 1. januar 1978 udvider 3 års perioden til 4 år, jfr. lovforslagets § 1, nr. 13.

Forslaget medfører, at medlemmer, der har mistet retten til dagpenge, fordi de ikke har kunnet opfylde arbejdskravet, genindtræder i dagpengeretten ved lovens ikrafttræden, hvis arbejdskravet er opfyldt inden for de sidste 4 år.

Da de nugældende regler efter forslaget på ny vil være gældende efter 1. januar 1978, vil dagpengeretten på dette tidspunkt bortfalde for medlemmer, der til den tid ikke opfylder kravet om 26 ugers arbejde inden for de sidste 3 år.

IV.

Ferie i ledighedsperiode.

De arbejdsløse, der har optjent ret til ferie og feriegodtgørelse i det foregående år, kan under ledigheden holde ferie på grundlag heraf. Retten til dagpenge bortfalder naturligvis i ferien og dermed også pligten til at være til rådighed for arbejdsmarkedet.

De seneste års betydelige ledighed har medført, at mange af de ledige ikke har haft dette grundlag for at holde ferie eller i hvert fald kun i nogle få dage svarende til korte arbejdsperioder.

I sommeren 1975 har dette forhold været søgt afhjulpet administrativt gennem en midlertidig ordning, hvorefter dagpengeberettigede medlemmer af en arbejdsløsheds-kasse kunne bevare dagpengene under sædvanlig ferie i det omfang der ikke var optjent ferieret. Efter gældende lovgivning kunne dette kun ske på vilkår, at de pågældende fortsat var arbejdssøgende og i kontakt med arbejdsformidlingen, omend det sædvanlige personlige fremmøde efter aftale med formidlingskontoret skulle kunne erstattes af telefonisk kontakt eller lignende. Den ferierende skulle være villig til at afbryde ferien for at overtage arbejde, der måtte blive anvist ham.

Regeringen finder det ikke fortsat rimeligt at opretholde disse begrænsninger, som i høj grad forringer værdien af ferien ikke blot for den ledige selv, men også for hans pårørende.

For at råde bod herpå foreslås det at modificere rådighedskravet ved at indføje en passus i § 57, stk. 2, der fritager den ledige for under ferie at skulle holde den kontakt med arbejdsformidlingen, som ellers er betingelsen for at få udbetalt dagpenge. Den ledige vil da ikke være forpligtet til at modtage anvisning med konsekvenser efter vægringsbestemmelserne i § 63, såfremt anvisningen ikke følges.

Det forudsættes, at der med hjemmel i § 57, stk. 3, af arbejdsdirektøren efter forhandling med